

Keuze en authenticiteit:

**Levert de self-expression view
een sluitende theorie?**

Bachelor Scriptie Wijsbegeerte

A.B. Molema

0054631

Hoofdstuk 1: Inleiding

Binnen de filosofie van het handelen en de filosofische antropologie speelt de vraag hoe handelen en authenticiteit zich verhouden tot elkaar. Zijn er specifieke handelingen die de authenticiteit van het zelf bevorderen en daarmee een mens tot een persoon maken? En zo ja, wat zijn de criteria hiervoor, wanneer bevordert een gemaakte keuze en de daarbij horende handeling de authenticiteit van een persoon?

Dit paper bespreekt binnen de filosofie van handelen en authenticiteit een opvatting, de self-expression view, die stelt dat mensen de juiste keuze maken wanneer deze keuze een uiting is van hun 'true nature' en hierdoor bepaald wordt. Met 'true nature' wordt de ware aard en het karakter van een persoon bedoeld. Deze self-expression view is een reactie op de self-control opvatting, welke stelt dat de authenticiteit van een persoon wordt versterkt naarmate deze persoon achter een gemaakte keuze staat en zich hiermee identificeert. Keuzes die bepaald worden door de 'true nature' versterken volgens self-expression view aanhangers het authentieke zelf van de persoon. Dit conflicteert met een ander aspect van de self-expression view, namelijk dat authenticiteit een toeschrijving is die na het handelen plaatsvindt, post-hoc. Dit laat een tegenstrijdigheid binnen de self-expression view zien.

In dit paper wordt onderzocht of de oplossing die self-expression view aanhangers leveren om aan deze tegenstrijdigheid te ontkomen sterk genoeg is om de tegenstrijdigheid te verwerpen.

In hoofdstuk 2 wordt allereerst de self-control view besproken, gevolgd door enkele kritieken daarop. Deze kritieken vormen samen de self-expression view, welke wordt besproken in hoofdstuk 3. In hoofdstuk 4 wordt de self-expression view nader bekeken en wordt de tegenstrijdigheid hierin besproken. Enerzijds stelt de theorie dat het handelen bepaald wordt door het authentieke zelf, anderzijds stelt ze dat toeschrijvingen van authenticiteit post-hoc plaatsvinden. In hoofdstuk 5 wordt onderzocht hoe aanhangers van de self-expression view met deze tegenstrijdigheid omgaan en wordt deze oplossing kritisch onderzocht. Ze laten de post-hoc oordelen zwaarder wegen dan 'true nature' als bepaler van het handelen, en proberen op die manier aan de tegenstrijdigheid te ontkomen. Aan het eind wordt geconcludeerd dat deze oplossing van self-expression view aanhangers voor de tegenstrijdigheid binnen hun theorie niet toereikend is. De post-hoc oordelen zullen namelijk aan bepaalde restricties moeten voldoen om gerechtvaardigd te zijn als toeschrijvingen van authenticiteit, en de restricties die de self-expression view levert zijn hier niet sterk genoeg voor.

Hoofdstuk 2: Self-control view en haar critici

Marya Schechtman maakt in haar artikel 'Self-Expression and Self-Control'¹ een indeling tussen theorieën over authenticiteit en handelen waarbij ze self-control opvattingen tegenover self-expression opvattingen stelt. Voor de self-control opvatting gebruikt ze de theorie van Frankfurt als voorbeeld, omdat zijn theorie de grondlegger is van deze stroming². Aangezien de self-expression view een reactie is op deze opvatting van Frankfurt wordt hier allereerst deze self-control view van Frankfurt besproken en vervolgens de hierop ontstane kritieken.

2.1 Frankfurt's visie, de self-control view

Harry Frankfurt bespreekt in zijn artikel 'Freedom of the Will and The Concept of a Person'³ hoe mensen personen worden doordat er zich een structuur in hun wil bevindt. Personen kunnen bewust kiezen tussen hun verlangens, en een hiërarchie aanbrengen binnen deze verlangens waardoor bepaalde verlangens belangrijker zijn voor het handelen dan andere verlangens.

Wanneer iemand deze hiërarchie aan kan brengen, en zo bepaalde verlangens over andere verlangens belangrijker kan vinden dan creëert dit een mate van wilsvrijheid. Frankfurt geeft het voorbeeld van de 'unwilling addict'⁴. Deze drugsverslaafde heeft conflicterende verlangens, zoals enerzijds het verlangen om drugs te gebruiken en anderzijds het verlangen om juist te stoppen met drugsgebruik. De 'unwilling addict' wil echter dat zijn verlangen om te stoppen met drugsgebruik sterker is dan zijn verlangen om drugs te gebruiken. Door deze hiërarchie aan te brengen en zich met een van zijn verlangens te identificeren vormt deze persoon zijn wil. Hij *wil* dat zijn verlangen om te stoppen met drugs sterker is en zijn handelen bepaalt. Hierdoor maakt de verslaafde een duidelijke keuze binnen zijn verlangens en identificeert zich met een van zijn verlangens. De verslaafde wil dat zijn handelen overeenkomt met dit verlangen, en als hij zijn handelen ook daadwerkelijk kan laten overeenstemmen met deze wil dan oefent hij wilsvrijheid uit en is volgens Frankfurt een persoon te noemen.⁵

Het handelen wordt zo bepaald door deze hiërarchie in de eigen verlangens. Een authentieke handeling is er een die wordt bepaald door de hogere verlangens. Een voordeel van deze theorie is dat je op het moment van handelen direct weet of een

¹ Marya Schechtman, 'Self-expression and Self-control', *Ratio XVII* (2004), 409-427.

² zie: Harry Frankfurt, 'Freedom of The Will and The Concept of a Person', *Journal of Philosophy* 68 (1971), 5-20.

³ Frankfurt, 'Freedom of The Will and The Concept of a Person'

⁴ Frankfurt, 'Freedom of The Will and The Concept of a Person', p. 12

⁵ Frankfurt, 'Freedom of The Will and The Concept of a Person', p.15

handeling je authentieke zelf versterkt. Wanneer je je namelijk identificeert met een hoger verlangen en hier achter staat en naar handelt dan versterkt dit je authentieke zelf. Om een eindeloze regressie binnen deze hogere verlangens tegen te gaan stelt Frankfurt de term 'wholeheartedness' voor, een volledige identificatie met een hoger verlangen. Volgens Frankfurt⁶ is er geen sprake van eindeloze regressie wanneer je je identificeert met je hogere verlangens en volledig achter je keuze staat. Deze 'wholeheartedness' versterkt de authenticiteit van een persoon, omdat een persoon dan een weloverwogen afweging heeft gemaakt tussen zijn verlangens en ook een weloverwogen keuze voor een bepaalde handeling heeft gemaakt. Hier houdt de regressie op en zijn geen verdere hogere verlangens meer nodig.

Een persoon maakt een keuze die zijn authenticiteit versterkt wanneer hij zich 'wholehearted' achter deze keuze stelt en zich hiermee identificeert.

2.2 Kritiek op de self-control view:

Er is veel kritiek ontstaan op deze opvatting van Frankfurt. Enkele van deze kritiekpunten worden hier besproken

2.2.1 Het voorbeeld van de huisvrouw

Allereerst is er Marilyn Friedman, die in haar artikel 'Autonomy and the Split-Level Self'⁷ de casus van een huisvrouw in Amerika beschrijft. Deze huisvrouw heeft er na deliberatie bewust voor gekozen om huisvrouw te zijn, en geen opleiding of onderwijs te volgen of een baan te zoeken. Er ontstaat een verschil in de opvattingen tussen Friedman en Frankfurt op het volgende punt: Volgens Frankfurt heeft de vrouw volledig gekozen voor het leven dat ze leidt, ze heeft een afweging gemaakt tussen haar keuzes en heeft gekozen voor het leven als huisvrouw. Daarmee is dit volgens hem een authentieke handeling, en hiermee ook haar authentieke zelf, omdat ze zich identificeert met haar verlangen om huisvrouw te zijn. Ze heeft een attitude aangenomen ten opzichte van haar eigen verlangens en ten opzichte van haar eigen handelen, en weloverwogen besloten dat het verlangen om huisvrouw te zijn voor haar belangrijker is dan het volgen van colleges en onderwijs.

Maar Friedman is het hier niet mee eens. Volgens haar kan er namelijk een diep gevoel van onvrede en misère bij de vrouw ontstaan nadat ze deze keus gemaakt heeft. Dit specifieke gevoel wordt als volgt beschreven:

⁶ Harry Frankfurt, 'Identification and Wholeheartedness', *The importance of what we care about*. Cambridge: Cambridge University Press, 1988, 159-176.

⁷ Marilyn Friedman, 'Autonomy and the Split-Level Self', *Southern Journal of Philosophy* 24 (1986), 19-35.

“The idea, however, is that there is a peculiar kind of frustration, anxiety, and emptiness associated with suppressing one’s true nature. This is an unhappiness which, e.g., Nietzsche and Freud portray as stemming not only from the failure to satisfy desires, but from a denial of one’s own nature.”⁸

Frankfurt biedt in zijn self-control theorie geen ruimte voor dit gevoel. Dat de huisvrouw zelf deze keuze heeft gemaakt en niet verandert van richting in haar leven heeft volgens Friedman met haar omgeving en de tijd te maken waarin zij zich bevindt. Zij staat dan wel achter haar keuze, maar dit levert haar dit niet het gevoel op dat ze haar ‘true nature’ kan uiten. Dit leidt bij haar tot een gevoel van onvrede en misère.

Volgens Friedman gelden deze gevoelens van onvrede en misère als indicatoren dat de verlangens waarmee de vrouw zich heeft geïdentificeerd tijdens het handelen niet aansluiten bij haar authentieke zelf. Ze leveren als het ware een kritische reflectie op de keuzes die een persoon maakt.⁹

Friedman schrijft in haar artikel dat het niet alleen gaat om het maken van een keuze, maar dat om autonomie te bereiken er ook breder nagedacht moet worden:

“it is insufficient that her choices be free of coercion and constraint. To know whether or not someone is autonomous in this wider sense, we require an account of what lies behind the choices that she makes.”¹⁰

Uit Friedman’s artikel blijkt dat Frankfurt’s self-control view geen ruimte biedt voor keuzes die weloverwogen door de persoon genomen zijn, maar desondanks toch tot een diep gevoel van onvrede en misère leiden. Volgens Friedman kan het niet zo zijn dat een persoon een authentieke keuze maakt en daarmee zijn authentieke zelf versterkt terwijl dit vervolgens zo’n sterk gevoel van onvrede en misère oproept.

2.2.2 Het voorbeeld van de jazzmuzikant

Nomy Arpaly beschrijft in haar artikel ‘On Acting Rationally Against One’s Will’¹¹ hoe rationaliteit en deliberatie niet altijd verbonden zijn met het maken van keuzes. Er bestaan gevallen waarbij een persoon een keuze maakt die niet rationeel te verklaren is, maar toch later de juiste keuze blijkt te zijn. Zij beschrijft een man die het besluit neemt om een ‘risky career’ na te volgen, zonder dat hij weet waarom hij dit besluit neemt. Annemarie Kalis werkt dit voorbeeld verder uit in ‘Failures of Agency’ en beschrijft een man die zijn carrière

⁸ Schechtman, ‘Self-expression and Self-control’, p.419

⁹ Friedman, ‘Autonomy and the Split-Level Self’, p.30-33

¹⁰ Friedman, ‘Autonomy and the Split-Level Self’, p.20

¹¹ Nomy Arpaly, ‘On Acting Rationally against One’s Best Judgment’, *Ethics* 110 (2000), 488-513.

opgeeft en jazzmuzikant wordt.¹² Deze keuze maakt hij zonder precies te weten *waarom* hij deze keuze maakt. Hij geeft door het maken van deze keuze enkele zaken zoals financiële zekerheid op, maar dit weerhoudt hem er niet van om toch zijn keuze te maken en jazzmuzikant te worden. Pas na een aantal jaren stelt deze man zelf dat de keuze om jazzmuzikant te worden een belangrijke keuze is geweest in zijn leven. Een keuze die zijn leven heeft gevormd en hem heeft gemaakt tot wie hij eigenlijk altijd al was. Tijdens het kiezen zelf weet hij nog niet of zijn handeling goed uit gaat pakken, maar na een aantal jaren komt zijn post-hoc oordeel over zijn eigen handelen wat bevestigt dat zijn keuze de juiste keuze is geweest.

Deze casus toont aan dat mensen zich soms niet bewust zijn van hun verlangens en de hiërarchie hierin, maar desondanks tóch handelen. Frankfurt laat hiervoor weinig ruimte in zijn theorie, omdat hij uitgaat van een weloverwogen keuze tussen alle verlangens. Het voorbeeld van de jazzmuzikant toont aan dat rationaliteit niet altijd aan deliberatie wordt gekoppeld, maar wat belangrijker is: het voorbeeld toont aan dat er soms een sterke drang aanwezig kan zijn om een bepaalde keuze te maken, zonder te weten waarom je die keuze wil maken. Een keuze die later gerechtvaardigd wordt, omdat deze blijkbaar een uiting van je 'true nature' was.

In een eerder artikel dat Arpaly samen met Timothy Schroeder heeft geschreven¹³ stellen zij ook dat het niet alleen om de acties van een persoon gaat, maar juist ook om het karakter. Het karakter van een persoon speelt een bepalende rol bij het handelen.

Concluderend kan gesteld worden dat de self-control view enkele problemen heeft. Friedman toont aan dat er de mogelijkheid bestaat om in een diep gevoel van onvrede en misère te belanden na een keuze, iets wat wringt met Frankfurt's idee dat je persoonlijkheid en karakter juist gevormd zouden moeten worden doordat je keuzes maakt en hier achter staat. En uit het voorbeeld van de jazzmuzikant wordt duidelijk dat een persoon soms gedreven kan zijn om een bepaalde keuze te maken zonder te weten waarom hij of zij die keuze maakt. De rechtvaardiging voor deze keuze komt later, wanneer blijkt dat deze keuze bepaald werd door de 'true nature' van de persoon.

Marya Schechtman schaaft in haar artikel 'Self-expression and self-control'¹⁴ deze reacties op de self-control view onder één noemer, namelijk de self-expression view. In het volgende hoofdstuk zullen de kenmerken van deze opvatting verder besproken worden.

¹² Annemarie Kalis, *Failures of agency. Irrational behavior and self-understanding*. Lanham: Lexington Books (2011)

¹³ Nomy Arpaly & Timothy Schroeder, 'Praise, Blame and the Whole Self', *Philosophical Studies* 93, 1999, 161-188

¹⁴ Schechtman, 'Self-expression and Self-control'

Hoofdstuk 3: De self-expression view

De kritieken op de self-control view zijn samen te vatten in één stroming, de self-expression view. In dit hoofdstuk wordt deze opvatting besproken en zal ze worden vergeleken met de self-control view.

3.1 Self-expression vs. self-control: passief vs. actief

Bij Frankfurt's self-control view wordt het 'zelf' actief vormgegeven door middel van het kiezen en controleren van je eigen keuzes en handelingen, waar je ook volledig en weloverwogen achter staat. Het hebben van een 'zelf' is een prestatie die wordt bereikt door het nastreven van en identificeren met je hogere principes, iets wat een typische handeling is bij goed functionerende (volwassen) mensen. Een 'authentiek zelf' maakt je tot persoon, en is hiermee iets dat actief moet worden bereikt en nagestreefd.

Frankfurt stelt dat mensen in staat zijn om tussen verschillende verlangens te kiezen en een onderscheid te maken en na te streven tussen deze verschillende verlangens. De keuze die een persoon maakt waarmee hij of zij zich identificeert met een verlangen *vormt* het authentieke zelf van een persoon.

Self-expression view aanhangers stellen juist niet een actieve, maar een passievere benadering voor, waar een authentieke handeling een handeling is waarbij het karakter van een persoon zich kan uiten. Authenticiteit ontstaat volgens hen niet door controle te hebben over de eigen handelingen en weloverwogen de juiste handeling te kiezen, maar juist wanneer het karakter zich uit in de handelingen. Het 'zelf' bestaat uit een collectie van natuurlijke neigingen en eigenschappen. Wanneer we deze uiten in ons handelen, *dán* zijn we onszelf.¹⁵

Dit betekent dat er al een 'true nature' aanwezig is, en dat de mate waarin deze zich uit in de handelingen van een persoon ook de mate van authenticiteit beïnvloedt. Hoe meer en beter een persoon zijn 'true nature' uit, hoe authentieker deze persoon is en juist dat is wat een mens tot persoon maakt. Deze opvatting heet de self-expression view, omdat wanneer een persoon er niet in slaagt om zijn 'true nature' uit te drukken in zijn handelen dit resulteert in het mislukken om zichzelf te zijn. Dit mislukken in zichzelf zijn heeft volgens de self-expression view aanhangers een hoge prijs. Je onderdrukt daarmee je 'true nature', wat leidt tot een diep gevoel van onvrede en misère, zoals beschreven in het voorbeeld van de huisvrouw van Friedman. Deze huisvrouw staat achter haar keuze, maar is desalniettemin tóch ongelukkig. Schechtman omschrijft:

¹⁵ Schechtman, 'Self-expression and Self-control', p. 415

“the self is comprised of a set of natural inclinations and traits. When we express these in action we are being ourselves, and when we try to hide them in favor of others which are less natural, we are not.”¹⁶

Deze ‘natural inclinations’ vormen het ware karakter van een persoon en zullen verder bekeken moeten worden om een beter beeld van de self-expression view te krijgen

3.2 Robust inclinations

Een belangrijk onderdeel van de self-expression view is de invulling van het begrip ‘true nature’. Schechtman geeft in haar artikel een beschrijving van hoe deze ‘true nature’ er uit zou moeten zien.¹⁷

De basis van een ‘true nature’ wordt gevormd door ‘natural inclinations’ die aan bepaalde voorwaarden voldoen, de ‘robust inclinations’. Dit zijn neigingen die diep geworteld zijn en die een mens tot persoon maken, deze vormen de ‘true nature’ en het karakter van een persoon. Deze ‘robust inclinations’ moeten aan drie specifieke voorwaarden voldoen. Allereerst mogen deze ‘robust inclinations’ geen pathologische oorsprong hebben. Als er een pathologische oorsprong is van ‘inclinations’ dan is het handelen naar deze ‘robust inclinations’ niet een versterking van het authentieke zelf te noemen. Zodoende mogen ‘inclinations’ die veroorzaakt worden door hersentumoren, verslavingen of andere psychiatrische ziektebeelden niet als ‘robust inclinations’ gezien worden.

De tweede voorwaarde is dat de ‘robust inclinations’ relatief stabiel, coherent en krachtig moeten zijn. Uiteraard zijn er ‘inclinations’ die met elkaar interfereren, maar deze ‘robust inclinations’ moeten zo diep in de persoon geworteld zijn dat interne frictie tussen deze ‘inclinations’ niet mogelijk zou moeten zijn. Ook ‘kleine’ neigingen (zoals de behoefte om een stuk kauwgom te eten) vallen hiermee af, het gaat om de grote neigingen, zoals karaktertrekken.

En de derde voorwaarde is de voorwaarde die volgens Schechtman het belangrijkste is, maar ook gelijk degene die zich het moeilijkst laat omschrijven. ‘Robust inclinations’ zijn niet verlangens naar een bepaalde *toestand*, maar moeten verlangens zijn naar een *bepaald type leven*. Een ‘robust inclination’ is een inclination die richting-bepalend is, en verbonden aan hoe een persoon zichzelf ziet of zou willen zien.

Om dit onderscheid aan te tonen kunnen we als voorbeeld twee vegetariërs met elkaar vergelijken. Zo kan iemand bijvoorbeeld vegetariër zijn omdat hij simpelweg geen vlees lust. Mocht hij wel houden van de smaak van vlees dan zou hij er geen enkel probleem mee hebben om vlees te eten, maar hij vindt het niet lekker en eet het daarom niet.

¹⁶ Schechtman, ‘Self-expression and Self-control’, p. 414-415

¹⁷ Schechtman, ‘Self-expression and Self-control’, p.414-415

Dit is iets anders dan een persoon die vegetariër is om principiële redenen. Deze persoon zal geen vlees eten omdat dit niet past bij het beeld dat hij van zichzelf heeft. Hij wil niet een persoon zijn die vlees eet, omdat voor hem het eten van vlees een bepaald type leven weergeeft waar hij niet achter staat. Deze laatste persoon is vegetariër en kan dit beschouwen als een 'robust inclination' om geen vlees te eten. Dit feit is bepalend voor hem als persoon en maakt hem tot wie hij is.

In dit hoofdstuk hebben we kunnen zien hoe de self-expression view verschilt van de self-control view van Frankfurt. Daarnaast hebben we gezien wat de belangrijkste bouwstenen zijn van de self-expression view, de 'robust inclinations'. In het volgende hoofdstuk zal een tegenstrijdigheid binnen de self-expression view worden besproken.

Hoofdstuk 4: Tegenstrijdigheid binnen de self-expression view

De self-expression view hanteert de ‘robust inclinations’ als bouwstenen van haar theorie, en definieert de ‘true nature’ van mensen aan de hand van deze ‘robust inclinations’. Self-expression view aanhangers stellen dat handelingen de authenticiteit van een persoon versterken wanneer deze handelingen worden bepaald door zijn of haar ‘robust inclinations’. Uit de voorbeelden van de huisvrouw en de jazzmuzikant is gebleken dat self-expression view aanhangers de robust inclinations een grote rol laten spelen bij het ontwikkelen en versterken van het authentieke zelf. Wanneer handelingen veroorzaakt worden door de robust inclinations zullen deze handelingen de ‘true nature’ van de persoon versterken en deze persoon authentiek maken. Een persoon heeft een bepaald specifiek beeld van hoe hij wel of niet wil zijn, en dit beeld bepaalt het handelen van de persoon. Zoals uit dit hoofdstuk zal blijken stellen ze echter ook dat authenticiteit een toeschrijving is die post-hoc plaatsvindt. Dit levert een tegenstrijdigheid op binnen de self-expression view.

4.1 Authenticiteit als post-hoc oordeel

Uit de beschreven kritieken die self-expression view aanhangers uiten op Frankfurt’s theorie van self-control valt af te leiden dat de rechtvaardiging om een handeling authenticiteit-bevorderend te noemen eigenlijk pas achteraf plaats kan vinden.

Authenticiteit lijkt hierdoor een post-hoc oordeel te worden, een toeschrijving naderhand.

Om te beginnen stelt Marya Schechtman in ‘Self-Expression and Self-Control’ dat er altijd een bepaalde mate van experimenteren nodig is om erachter te komen wat een zelf constitueert:

“We do not always know what will constitute meaningful and purposeful activity for us, and introspection alone will not always be enough to make this clear. Living a human life thus involves a certain amount of experimentation – trying out different possibilities, following out inchoate inclinations, and trusting ourselves sometimes to overthrow a standing commitment to see if something else might work better.”¹⁸

Dit veronderstelt dat een persoon zoekende is naar zijn waarden, ontdekkend, experimenterend. In het voorbeeld van Friedman’s huisvrouw weet deze tijdens haar deliberatie nog niet hoe de situatie en handelingen die zij gaat kiezen uit gaan pakken. De mogelijkheid bestaat dat het pad dat ze kiest, de keuze om huisvrouw te blijven, een prima keuze is en ze daar volledig tevreden mee gaat zijn. Zij kan pas naderhand haar keuze rechtvaardigen of afkeuren. Het gevoel van onvrede en misère dat Friedman beschrijft

¹⁸ Schechtman, ‘Self-expression and Self-control’, p. 425

ontstaat pas wanneer ze een keuze heeft gemaakt en ze hier ook naar handelt. Hierdoor wordt de keuze om niet te gaan studeren pas achteraf bestempeld als een keuze die haar karakter en 'true nature' onderdrukt, omdat ze zich er blijkbaar enorm ellendig door voelt.

Bij het voorbeeld van de jazzmuzikant is het succes van zijn keuze afhankelijk van diverse factoren, waaronder ook externe factoren. Deze zorgen ervoor dat de jazzmuzikant pas achteraf zijn keuze voor zichzelf kan rechtvaardigen als de juiste keuze, de keuze die zijn authenticiteit bevorderde en uiting gaf aan zijn karakter. Als de man om de een of andere reden er niet in zou slagen om een succesvol jazzmuzikant te worden zou hij deze 'inclination' wellicht niet aan zichzelf toeschrijven als 'robust', en zou hij ook niet de keuze die hij maakte bestempelen als de juiste keuze. Dan was misschien nooit duidelijk geworden of hij echt, diep van binnen, een jazzmuzikant is. Want pas jaren later bevestigt (en daarmee rechtvaardigt) deze man dat dit de beste keuze was die hij ooit gemaakt heeft.¹⁹ Het 'experiment' wat hij aangaat om van carrière te wisselen is op het moment van kiezen nog niet van succes gegarandeerd.

Een interessante visie in dit geheel is de visie van Marya Schechtman zelf. Schechtman zoekt naar een mix-opvatting tussen de self-expression view en de self-control view waarbij de problematiek van geen van beiden overheerst. Zij is echter wel meer een self-expression view aanhanger dan een self-control view aanhanger te noemen. Dit blijkt uit het feit dat zij de 'robust inclinations' een belangrijke plaats geeft in haar theorie:

"our robust inclinations are to be given presumptive authority even when we do not identify with them, and so the threshold for excluding them will be higher"²⁰

Maar, zoals aan het begin van deze paragraaf al aangegeven, stelt ze ook dat experimenteren een belangrijke rol speelt bij het constitueren van een zelf.

Het belang van experimenteren en toeschrijven wordt versterkt door Schechtman's opvatting van identiteit die ze beschrijft in haar boek 'The Constitution of Selves'.²¹ Hier levert zij een narratief criterium voor identiteit. De vraag 'wie ben ik eigenlijk?' is volgens haar de vraag welke eigenschappen oprecht bij een persoon horen en hoe het 'ware zelf' van een persoon kan worden beschreven. Volgens Schechtman's narratieve identiteitsopvatting wordt deze vraag beantwoord door bepaalde handelingen, ervaringen, gedachtes etc. te incorporeren in het verhaal dat een persoon zelf over zijn eigen leven vertelt. Diverse ervaringen en gebeurtenissen krijgen betekenis doordat ze deel uitmaken van een groter verhaal wat ze met elkaar verbindt.^{22, 23} De identiteit van een persoon wordt gecreëerd door een zelfbeeld dat narratief van vorm is.²⁴ Schechtman beschrijft:

¹⁹ Kalis, *Failures of agency*, p.171

²⁰ Schechtman, 'Self-expression and Self-control', p 426

²¹ Marya Schechtman, *The Constitution of Selves*, 1e dr. Cornell: Cornell University Press, 1996

²² Schechtman, *The Constitution of Selves*, p.93-114

“Most broadly put, this means that constituting an identity requires that an individual conceive of his life as having the form and the logic of a story - more specifically, the story of a person’s life - where “story” is understood as a conventional, linear narrative.”²⁵

Volgens Schechtman en haar narratieve criterium is een handeling toe te schrijven aan het eigen verhaal wanneer deze te verenigen valt met andere elementen uit je leven. De narratieve identiteits-opvatting levert zo een beschrijving van iemands ware zelf en de verschillende karakter-eigenschappen die dit ware zelf vormen.

Deze toeschrijving vindt na de handeling plaats. Een bepaalde gebeurtenis en keuze wordt later door de persoon zelf toegeschreven aan zijn identiteit, wanneer deze gebeurtenis past bij de rest van het levensverhaal van deze persoon. Dit betekent dat een keuze wordt gemaakt door een persoon en dat post-hoc door deze persoon wordt beoordeeld of deze keuze binnen het eigen verhaal past.

Het experimenteren dat Schechtman beschrijft leidt soms tot handelingen die wel met het eigen narratief te verenigen zijn, en soms niet. Dit is afhankelijk van het feit of ze binnen de andere elementen uit het eigen leven passen. Maar belangrijk is dat op het moment van de keuze zelf de persoon nog niet weet of een bepaalde handeling bij zijn authentieke zelf past, en dat post-hoc wordt beoordeeld of deze handeling wordt toegeschreven aan het eigen zelf en bij zijn karakter past.

Concluderend kunnen we stellen dat er een tegenstrijdigheid in de opvatting van self-expression bestaat. Enerzijds lijkt het handelen bepaald te worden door ‘robust inclinations’, waarbij een persoon een duidelijke opvatting heeft over hoe hij zijn leven in wil richten en wat voor persoon hij wil zijn. Anderzijds worden de ‘robust inclinations’ pas naderhand gerechtvaardigd als karaktertrekken. De toeschrijving dat het eigen handelen bepaald wordt door ‘robust inclinations’ welke de keuze bepalen, en de rechtvaardiging van deze keuze als een beslissing die het eigen zelf authentiek maakt vindt post-hoc plaats, na de keuze en beslissing. Dat deze toeschrijving naderhand plaatsvindt wordt ook bevestigd door Schechtman’s idee van een narratief identiteits-criterium en haar opvatting dat er een zekere mate van experimenteren nodig is.

In het volgende hoofdstuk onderzocht hoe de self-expression view aanhangers met deze tegenstrijdigheid omgaan en wordt kritisch naar hun oplossing gekeken.

²³ David Shoemaker, "Personal Identity and Ethics", *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* (Spring 2012 Edition), Edward N. Zalta (ed.), URL = <<http://plato.stanford.edu/archives/spr2012/entries/identity-ethics/>> (geraadpleegd 24 juni 2013), §2.3

²⁴ Schechtman, *The Constitution of Selves*, p.96

²⁵ Schechtman, *The Constitution of Selves*, p.96

Hoofdstuk 5: Kritische benadering van de oplossing die self-expression view aanhangers leveren tegen de tegenstrijdigheid

Uit het vorige hoofdstuk is gebleken dat er binnen de self-expression view een tegenstrijdigheid bestaat. Enerzijds wordt gesteld dat de 'robust inclinations' het gedrag en handelen bepalen en anderzijds komt de rechtvaardiging voor een 'inclination' als 'robust' post-hoc door de persoon zelf. In dit hoofdstuk wordt onderzocht of aanhangers van de self-expression view een gedegen oplossing voor deze tegenstrijdigheid bieden.

5.1 Prioriteit post-hoc oordelen

Een mogelijke oplossing voor deze tegenstrijdigheid zou kunnen ontstaan door een van beide factoren een zwaardere rol te geven. Hierdoor blijft het spanningsveld tussen beiden wel bestaan, maar wordt een van beide doorslaggevend. Binnen de voorbeelden die besproken zijn lijkt er prioriteit te worden verleend aan de post-hoc oordelen over authenticiteit.

Bij het voorbeeld van de huisvrouw is de onvrede en misère die de vrouw voelt een indicator dat er iets mis is met haar keuze, en daarmee ook met haar hoogste verlangens. De huisvrouw begeeft zich in een sociale ruimte waarin ze niet de vrijheid heeft en ervaart om volledig te experimenteren en uit te zoeken wat haar karakter eigenlijk is. De enige indicatoren die ze heeft zijn de intuïties en neigingen die ze ervaart. Dit gevoel van onvrede en misère dat haar keuze bij haar oproept zou ertoe moeten leiden dat ze haar weloverwogen keuze kritisch opnieuw gaat bekijken en zou volgens Friedman als een beoordelingsproces kunnen werken voor de keuze die ze heeft gemaakt.²⁶

Deze motivaties en neigingen beoordelen als het ware de hoogste principes op hun juistheid:

"Only if a person's highest principles have been subjected to assessment in accord with her intermediate standards and her motivations, would it be appropriate to consider them her 'own' principles."²⁷

Maar, deze motivaties en neigingen ontstaan pas naderhand, nadat de keuze gemaakt is. De huisvrouw maakt haar keuze, staat hier voor haar gevoel volledig achter, en blijkt dan later toch een diep gevoel van onvrede en misère te hebben. Friedman stelt dat een persoon goed naar deze gevoelens en neigingen moet luisteren om zo de reflectie op de eigen hoogste principes en gemaakte keuzes uit te voeren. De reflectie blijft een reflectie naderhand, een post-hoc oordeel.

²⁶ Friedman, 'Autonomy and the Split-Level Self', p. 30-33

²⁷ Friedman, 'Autonomy and the Split-Level Self', p. 32

Ook bij het voorbeeld van de jazzmuzikant speelt deze post-hoc rechtvaardiging een zwaardere rol. De man kan op het moment van zijn keuze de redenen voor zijn carrière-switch niet benoemen. De rechtvaardiging hiervoor komt pas later, en dit koppelt de jazzmuzikant aan het idee dat dit is wat hij altijd al had moeten doen. Het feit dat zijn leven nu voelt alsof het 'klopt' rechtvaardigt voor hem de gemaakte keuze als de juiste keuze. En dit is voor hem reden om te zeggen dat hij altijd al jazzmuzikant wilde worden en dat dit zijn 'true nature' is.

Zowel in het voorbeeld van de huisvrouw als bij het voorbeeld van de jazzmuzikant telt het post-hoc oordeel van de persoon of de keuze die hij gemaakt heeft bij hem past blijkbaar zwaarder. Self-expression view aanhangers lijken op deze wijze een oplossing te leveren voor het probleem van tegenstrijdigheid zoals besproken in het vorige hoofdstuk.

5.2 'Post hoc, ergo propter hoc'-fallacy

Beide voorbeelden verlenen een prioriteit aan de post-hoc oordelen over zelf-toeschrijvingen. Na een bepaalde experimentele fase wordt een 'inclination' als karaktertrek bestempeld en wordt deze gezien als de bepaler van de destijds gemaakte keuze. Maar deze post-hoc oordelen zijn niet zonder problemen.

Een vraag die bij het voorbeeld van de huisvrouw ontstaat is de volgende: Is uit te sluiten dat het gevoel van onvrede en misère wat bij de huisvrouw bestaat veroorzaakt kan zijn door iets anders dan door haar keuze om huisvrouw te zijn?

Stel dat een persoon een keuze heeft gemaakt waar ze achter staat maar dat ze zich later ellendig gaat voelen. Deze persoon moet dan nog steeds zelf de koppeling maken tussen dit gevoel van onvrede en de gemaakte keuze. Er zijn genoeg situaties te bedenken waarbij het gevoel van onvrede wellicht door iets heel anders veroorzaakt wordt, zoals een kortstondige ziekte, een nacht slecht slapen, of een ruzie met iemand. En ook het omgekeerde is mogelijk: dat het gevoel van onvrede wèl ontstaat door een specifieke keuze, maar dat dit door de persoon zelf verkeerd wordt geïnterpreteerd. Stel dat de huisvrouw haar gevoel van onvrede en misère interpreteert als het gevolg van een ruzie die ze had met haar beste vriendin omdat ze dit onderwerp (het volgen van colleges en een baan nemen) aan het bespreken waren. Het is onmogelijk om uit te sluiten dat het gevoel van onvrede en misère dat bij een persoon bestaat ook een andere oorzaak kan hebben. En daarnaast is het onmogelijk om uit te sluiten dat een persoon de signalen verkeerd interpreteert.

Ook bij het voorbeeld van de jazzmuzikant zijn kritische vragen te stellen. De jazzmuzikant zou ook kunnen zijn gestopt met zijn 'oude' carrière, en alleen dát al als juiste keuze hebben ervaren. Dat hij is geslaagd als jazzmuzikant wil niet zeggen dat deze

carrière de enige is waarin hij zou kunnen slagen. Er zijn tal van andere mogelijkheden en opties die wellicht ook tot hele andere keuzes en uitkomsten hadden kunnen leiden. Stel dat de man ontevreden was over zijn baan en wat anders wilde, iets anders dan een kantoorbaan met gezette tijden. Het onregelmatige leven van een jazzmuzikant voldoet hier aan, maar was de man ook tevreden geweest in een ander beroep met onregelmatigheid en risico? Het kost niet veel moeite om voor te stellen dat de man bijvoorbeeld brandweerman zou zijn geworden, waarbij dat beroep ook zou voldoen aan deze behoefte aan risico en onregelmatigheid. Wellicht is het karakter van de man wel van dien aard dat hij alleen behoefte heeft aan een onzeker leven en daarom zijn baan heeft opgezegd. Wie of wat bepaalt dat de toeschrijving die hij zelf maakt (dat zijn 'true nature' is dat hij jazzmuzikant is en dat dit ook de beste keuze voor hem was om te maken) ook daadwerkelijk de gerechtvaardigde en juiste toeschrijving is? Is de eigen ervaring en intuïtie van de man het enige criterium dat hier meespeelt?

Het gevaar van post-hoc oordelen lijkt te zijn dat er naderhand een causaliteit wordt verondersteld die initieel niet aanwezig was. De toeschrijving post-hoc dat een bepaalde 'inclination' een 'robust inclination' was, en dus de 'true nature', kan een foutieve toeschrijving en rechtvaardiging zijn. De causaliteit die wordt verondersteld tussen deze 'inclination' en het slagen van een handeling die hierdoor veroorzaakt wordt is moeilijk te bewijzen, zeker wanneer deze bewijslast alleen voortkomt uit het 1e-persoonsperspectief. Deze vermeende en moeilijk te bewijzen causaliteit lijkt een 'post hoc, ergo propter hoc'-fallacy te zijn.²⁸ Wanneer twee gebeurtenissen elkaar volgen in tijd wordt snel gedacht dat de ene gebeurtenis de oorzaak is van de andere:

A gebeurde voordat B gebeurde.

Daarom: A veroorzaakte B

Een voorbeeld hiervan is: 'Ik nam een pil en mijn hoofdpijn verdween. De pil heeft mijn hoofdpijn genezen!'. Dit is niet perse onjuist, maar er ontbreekt vaak bewijslast om te stellen dat A daadwerkelijk de oorzaak is van B. Mensen zijn snel geneigd om causaliteit toe te schrijven zonder hiervoor gedegen bewijslast te hebben, maar alleen omdat de twee gebeurtenissen na elkaar plaatsvinden. Bij het specifieke geval van authenticiteit en post-hoc oordelen gaat dit ook op: een robust inclination lijkt achteraf de veroorzaker te zijn geweest van een keuze en handeling, zonder dat hiervoor voldoende bewijs is. Een inclination naderhand als robust bestempelen zal aan bepaalde restricties moeten voldoen om een gedegen bewijslast te leveren.

²⁸ Bradley Dowden, 'Fallacies', *Internet Encyclopedia of Philosophy* (31st December, 2010 version)
URL=<<http://www.iep.utm.edu/fallacy/#PostHoc>>
(geraadpleegd 24 juni 2013)

De prioriteit van post-hoc oordelen om aan de tegenstrijdigheid te ontkomen kan alleen werken wanneer er wel voldoende restricties worden geleverd die de toeschrijving van een 'inclination' als 'robust inclination' rechtvaardigen.

5.3 Schechtman's restricties

In haar 'narrative self-constitution'-view stelt Schechtman twee van dergelijk soort restricties voor, te weten de 'reality constraint' en de 'articulation constraint'.²⁹

De eerste, de 'reality constraint', stelt dat een 'identity-constituting self-narrative' fundamenteel moet samenhangen met de realiteit.³⁰ Wanneer een persoon een zelf-toeschrijving doet die niet overeenkomt met de realiteit mag deze niet beschouwd worden als 'identity-constituting'. Dit geldt ook voor authenticiteit. Stel dat de jazzmuzikant zichzelf een waanzinnig goede jazzmuzikant vindt en dat dit post-hoc zijn keuze rechtvaardigt om zijn oude baan op te hebben gezegd en jazzmuzikant te zijn geworden. Dit is een correcte rechtvaardiging wanneer de man ook daadwerkelijk een goede jazzmuzikant is, maar wanneer hij niet geslaagd is als jazzmuzikant en dit zelf niet wil zien is dit niet meer juist te noemen. Wanneer deze man dan stelt dat hij de juiste keus heeft gemaakt en zijn authentieke zelf uit is dit onjuist en ongerechtvaardigd, omdat dit niet overeenkomt met de realiteit.

De 'articulation constraint' stelt de voorwaarde dat wanneer bepaalde gebeurtenissen in een narratief worden geplaatst door een persoon, deze persoon moet kunnen vertellen *waarom* hij doet wat hij doet, gelooft wat hij gelooft en voelt wat hij voelt.³¹ Hij moet kunnen uitleggen waarom de keuze die hij heeft gemaakt in zijn verhaal past en hij moet kunnen vertellen dat dit een juiste keuze is geweest omdat deze keuze bij hem past en een uiting is van zijn authentieke zelf.

Volgens Schechtman zijn dit twee belangrijke restricties waar toeschrijvingen aan moeten voldoen om een 'zelf' te constitueren, en om handelingen als authentiek te bestempelen. Want een handeling is pas authentiek te noemen wanneer deze uit de eigen waarden en overtuigingen voortkomt, en wanneer er een coherent verhaal te vertellen is waarbij de handeling te verenigen is met deze andere elementen van het eigen leven. Een toeschrijving moet passen binnen het eigen karakter en hiermee overeenkomen.

²⁹ Schechtman, *The Constitution of Selves*, p.114-130

³⁰ Schechtman, *The Constitution of Selves*, p.119

³¹ Schechtman, *The Constitution of Selves*, p.114

5.4 Kritiek op de door Schechtman voorgestelde restricties

Maar het is de vraag of deze twee restricties die Schechtman voorstelt voldoende zijn om aan de 'post hoc'-fallacy te ontkomen. Schechtman maakt zelf binnen de 'reality constraint' een onderscheid tussen 'errors of fact' (een feitelijke onwaarheid, zoals een persoon die denkt Napoleon te zijn) en 'errors of interpretation'. Deze laatstgenoemde zijn foutieve inschattingen, verkeerde interpretaties van de feiten. Deze interpretatie-fouten zijn volgens Schechtman niet schadelijk voor identiteits-bepalende toeschrijvingen:

"The narrative self-constitution view does not, therefore, take what might from some perspectives be considered errors of interpretation to be a threat to a narrative's identity-constituting powers."³²

Ze ziet deze 'errors of interpretation' als de eigen stijl die individuen hebben en van waaruit zij hun narratief opbouwen:

"The angry person is an angry person because her narrative is constructed through the lens of an angry eye -- whereas the good-hearted person is good-hearted because his narrative and consequent actions flow from a good-hearted view."³³

Schechtman trekt 'errors of interpretation' los van de reality constraint. Wanneer ze dit doet stelt ze dat wanneer mensen verschillende interpretaties van feiten hebben dit niet schadelijk is voor het ontwikkelen van het narratief en de identiteit en het authentieke zelf. Toeschrijvingen die post-hoc plaatsvinden door een persoon die een 'error of interpretation' begaat zijn volgens Schechtman gerechtvaardigd en doen geen afbreuk aan de identiteit en het karakter van de persoon.

Maar juist bij het geval van post-hoc toeschrijvingen van authenticiteit zijn deze interpretaties essentieel. Wanneer een persoon vanuit zijn 1e-persoonsperspectief zichzelf een bepaalde karaktertrek toeschrijft (zoals het zijn van jazzmuzikant) dan moet deze interpretatie van de feiten door deze persoon overeenkomen met de realiteit. Wanneer alleen de interpretatie van de jazzmuzikant meetelt kan er nog steeds sprake zijn van een conflict tussen zijn opvatting en opvattingen van externen die hem geen begaafde jazzmuzikant vinden. Wanneer de jazzmuzikant deze toeschrijving zelf bepaalt vanuit zijn 1e-persoonsperspectief, dan is dit nog steeds geen toetsbare toeschrijving. Schechtman's voorstel om 'errors of interpretation' niet mee te laten wegen voor de 'reality constraint' levert zo alsnog geen duidelijke bewijslast op voor de rechtvaardiging van toeschrijvingen. Toeschrijvingen vanuit het 1e-persoonsperspectief zijn niet voldoende als bewijslast, omdat ze teveel ruimte over laten voor foutieve toeschrijvingen. Zoals uit de voorbeelden al bleek is er teveel ruimte voor foutieve interpretaties van de eigen intuïties en zijn er

³² Schechtman, *The Constitution of Selves*, p.128

³³ Schechtman, *The Constitution of Selves*, p.128

teveel andere mogelijkheden die tot de huidige situatie geleid kunnen hebben, een probleem van onderdeterminatie.

Belangrijk is dat deze 'errors of interpretation' en de 'reality constraint' niet alleen vanuit het 1e-persoonsperspectief wordt bekeken. Om bewijslast te verkrijgen voor de juistheid van een zelf-toeschrijving zal deze toeschrijving dan ook niet alleen vanuit een 1e-persoonsperspectief gerechtvaardigd moeten worden, en zal er een andere methode moeten komen om te beoordelen of de toeschrijving overeenkomt met de realiteit.

Ook de 'articulation constraint' die Schechtman beschrijft is onderhevig aan kritiek.

Uit het voorbeeld van de jazzmuzikant blijkt dat deze op het moment van de keuze zelf niet kan vertellen en beschrijven waarom hij zijn keuze maakt, iets wat hij volgens Schechtman op den duur wel zou moeten kunnen. Wanneer een persoon namelijk niet kan verklaren waarom hij een keuze heeft gemaakt en deze in zijn narratief heeft verwerkt dan tast dit volgens Schechtman de 'personhood' van deze persoon aan, zijn zelf-conceptie. In dit specifieke voorbeeld kan de jazzmuzikant dit een aantal jaren later alsnog wel vertellen³⁴, maar Schechtman weidt hier verder niet over uit. De eventuele termijn waarbinnen de toeschrijving moet gebeuren wordt door haar niet besproken.

Ze stelt dat de elementen die een persoon niet kan verklaren wel bij deze persoon horen, maar slechts gedeeltelijk. Deze onverklaarde elementen zijn niet volledig toe te schrijven aan de persoon en zijn minder eigen dan de elementen die wél verklaard kunnen worden. Heeft de termijn waarbinnen een toeschrijving en verklaring plaatsvindt dan ook effect? Stel dat een persoon een bepaalde keuze niet kan verklaren en pas 20 jaar later hier een verklaring voor geeft. Is deze keuze dan niet vormend geweest voor deze persoon, niet zelf-constituerend, totdat hij deze keuze zelf expliciet benoemt? Of is deze toeschrijving na 20 jaar misschien minder waard geworden, en dan ook een minder vormend element voor het karakter van de persoon geweest? Wanneer telt een rechtvaardiging van je eigen keuze niet meer als legitieme rechtvaardiging?

Stel dat de jazzmuzikant zijn hele leven geen idee heeft gehad waarom hij jazzmuzikant is geworden, maar vlak voor zijn dood op zijn sterfbed nog besluit dat het toch de juiste keuze was. In hoeverre was de keuze om jazzmuzikant te worden dan een juiste keuze, en is dit dan nog een juiste rechtvaardiging van zijn keuze? Mag hij een authentiek persoon genoemd worden? En vanaf het moment dat hij zijn keuze maakte, of vanaf het moment dat hij zijn keuze post-hoc rechtvaardigde? Schechtman weidt hier verder helaas niet over uit.

³⁴ Kalis, *Failures of agency*, p.101

De restricties die Schechtman voorstelt leveren nog teveel problemen op, met name omdat ze te vrijblijvend zijn omschreven. Ze bieden niet genoeg duidelijkheid om voorwaarden te zijn aan de hand waarvan getoetst kan worden of een post-hoc toeschrijving een rechtvaardige toeschrijving is. Er blijft bij haar restricties teveel kans bestaan op een 'post hoc'-fallacy. De prioriteit die self-expression view aanhangers hiermee verlenen aan post-hoc oordelen om aan de tegenstrijdigheid binnen hun theorie te ontkomen blijft problematisch.

Self-expression view aanhangers verkeren hiermee in een lastig parket. De toeschrijvingen die ze post-hoc maken over 'inclinations' als 'robust inclinations' zijn moeilijk te rechtvaardigen. Het idee dat er een 'true nature' bij een persoon aanwezig is dat zich uit bij authentieke keuzes is een aantrekkelijk idee, zeker omdat het oplossingen biedt voor bepaalde problemen waar Frankfurt mee kampt (zoals het gevoel van misère en onvrede wat beschreven wordt door Friedman). Maar self-expression view aanhangers zullen met steviger argumenten moeten komen om hun post-hoc oordelen te rechtvaardigen. Zij zullen andere opties moeten verkennen om hun theorie te grondvesten.

Hoofdstuk 6: Conclusie

In dit paper is geprobeerd de vraag te beantwoorden of self-expression view aanhangers een oplossing bieden voor het probleem van de tegenstrijdigheid dat binnen hun opvatting bestaat.

Na een korte bespreking van de self-control view is de self-expression view beschreven. Deze opvatting is een reactie op de self-control view en ontstaan uit de kritiek hierop. We hebben vervolgens kunnen zien dat de self-expression view twee tegenstrijdige ideeën bevat. Enerzijds wordt het handelen bepaald door de 'robust inclinations', door hoe een persoon zijn eigen leven ziet. En anderzijds lijken toeschrijvingen over 'robust inclinations' pas post-hoc plaats te vinden en wordt post-hoc bepaald of een bepaalde inclination authentiek was. Self-expression view aanhangers stellen zelf een oplossing voor om deze tegenstrijdigheid op te lossen: ze laten de post-hoc oordelen zwaarder wegen dan 'true nature' als bepaler van het gedrag. Maar deze post-hoc oordelen blijken te gevoelig te zijn voor foutieve interpretaties. Om hier niet te snel in de valkuil van vermeende causaliteit te stappen zullen restricties gesteld moeten worden aan deze post-hoc oordelen. Marya Schechtman geeft hier een aanzet toe, maar haar restricties, de 'reality constraint' en de 'articulation constraint', zijn te vrijblijvend om de post-hoc oordelen over authenticiteit van de self-expression view aanhangers te rechtvaardigen.

Concluderend kunnen we stellen dat de self-expression view aanhangers niet met een gedegen oplossing komen voor hun probleem van tegenstrijdigheid. Om aan deze tegenstrijdigheid te ontkomen zal de prioriteit die zij verlenen aan hun post-hoc oordelen aan strengere eisen moeten voldoen.

Het doel van dit paper is geenszins geweest om de self-expression view als theorie af te schrijven, maar om enkele problemen binnen deze theorie bloot te leggen.

De self-expression view is een interessante theorie welke een belangrijke kritiek op de self-control view van Frankfurt blootlegt, namelijk het gevoel van onvrede en misère dat kan ontstaan na het maken van een keuze. Deze theorie presenteert een andere opvatting over authenticiteit. Wanneer de self-expression view aanhangers in staat zijn om met gedegen restricties te komen voor het toeschrijven van post-hoc oordelen over authenticiteit kan deze theorie een waardevolle aanvulling zijn binnen het gebied van de filosofie van het handelen en de filosofische antropologie.

6972 woorden

Literatuur:

- Arpaly, Nomy, 'On Acting Rationally against One's Best Judgment', *Ethics* 110 (2000), 488-513.
- Arpaly, Nomy & Schroeder, Timothy, 'Praise, Blame and the Whole Self', *Philosophical Studies* 93, 1999, 161-188
- Dowden, Bradley, 'Fallacies', *Internet Encyclopedia of Philosophy* (31st December, 2010 version) URL=<<http://www.iep.utm.edu/fallacy/#PostHoc>> (geraadpleegd 24 juni 2013)
- Frankfurt, Harry, 'Identification and Wholeheartedness', *The importance of what we care about*. Cambridge: Cambridge University Press, 1988, 159-176.
- Frankfurt, Harry, 'Freedom of The Will and The Concept of a Person', *Journal of Philosophy* 68 (1971), 5-20.
- Friedman, Marilyn, 'Autonomy and the Split-Level Self', *Southern Journal of Philosophy* 24 (1986), 19-35.
- Kalis, Annemarie, *Failures of agency. Irrational behavior and self-understanding*. Lanham: Lexington Books (2011)
- Schechtman, Marya, 'Self-expression and Self-control', *Ratio XVII* (2004), 409-427.
- Schechtman, Marya, *The Constitution of Selves*, 1e dr. Cornell: Cornell University Press, 1996
- Shoemaker, David, "Personal Identity and Ethics", *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* (Spring 2012 Edition), Edward N. Zalta (ed.), URL = <<http://plato.stanford.edu/archives/spr2012/entries/identity-ethics/>> (geraadpleegd 24 juni 2013)